

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobkyně: **Ing. D. Š.**, nar. xx. x. xxxx, bytem T.
proti
žalovanému: **ředitel Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje**, se sídlem
Skrétova 15, 301 00 Plzeň

v řízení o žalobě proti rozhodnutí - výtce žalovaného ze dne 2. 9. 2019, č. j. KHSPL-21859/2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou původně směřovanou proti Krajské hygienické stanici Plzeňského kraje domáhala zrušení výtky č. j. KHSPL-21859/2019, která jí byla udělena dne 2. 9. 2019 (dále též jen: předmětná výtka), a to za neomluvenou nepřítomnost na pracovišti dne 15. 8. 2019 v rozsahu 4 hodin.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že byla s účinností ode dne 1. 11. 2016 jmenována na služební místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje. „Podáním“ ze dne 2. 9. 2019 byla žalobkyni udělena předmětná výtka, a to s odkazem na § 88 odst. 3 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě pro nesrovnalosti v její docházce dne 15. 8. 2019 a 16. 8. 2019, které vyplynuly z výkazu mzdových nároků, který předložila žalobkyně představenému žalované ke kontrole a odsouhlasení dne 27. 8. 2019 a z něhož bylo vyvozeno, že žalobkyně nepožádala o možnost čerpat dovolenou dne 15. 8. 2019 v rozsahu poloviny pracovní směny, ač tak učinit měla, zároveň v důsledku své nepřítomnosti na pracovišti neplnila ve sjednané služební době své služební povinnosti vyplývající ze služebního poměru, a tím se dopustila porušení povinnosti státního zaměstnance dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě. První pokus doručit předmětnou výtku žalobkyni dne 2. 9. 2019 nebyl úspěšný, neboť žalobkyně ji odmítla převzít bez porady se svým právním zástupcem. Fakticky tak žalobkyně převzala předmětnou výtku až dne 4. 9. 2019 prostřednictvím svého právního zástupce.
3. V úvodu své žalobní argumentace žalobkyně sdělila, že byla na svých právech předmětnou výtkou zkrácena tím, že předmětná výtka zasahuje do jejího práva na zachování osobní cti, dobré pověsti a jména. Již od počátku svého pracovního, resp. služebního poměru k žalované řádně plní své služební i ostatní pracovní povinnosti, dosud nebyla projednávána pro žádné kárné provinění a je vnímána svými kolegy i veřejností jako spolehlivý pracovník žalované. Navíc předmětná výtka může žalobkyni komplikovat její působení u žalované a posloužit jako přítěžující okolnost v případném kárném řízení, či dokonce být zneužívána k šikanování žalobkyně.
4. Žalobkyně považuje předmětnou výtku za nezákonnou, protože při jejím udělení nebylo postupováno v souladu se zákonem o státní službě. Dle jejího názoru v daném případě nebyly splněny zákonné podmínky pro udělení výtky stanovené v § 88 odst. 3 zákona o státní službě, podle něhož představený nebo služební orgán je oprávněn udělit státnímu zaměstnanci výtku pouze v případě, že se státní zaměstnanec dopustí drobného nedostatku ve službě.
5. Ke skutkovému stavu žalobkyně uvedla, že dne 15. 8. 2019 ji v ranních hodinách v souvislosti s Ménirovou chorobou, kterou trpí již 10 let, postihl nepředvídatelný záchvat, který se projevoval silnou nevolností a závratěmi, jež jí výrazně ztěžovaly chůzi i sed a jež byly doprovázeny zvracením a rozostřením zraku, kvůli němuž nemohla zaostřit jakýkoli text včetně textu na displeji mobilního telefonu. Osobě stížená Ménirovou chorobou musí být co nejdříve podána infuze s lékem proti závratím. Během záchvatů, které nelze předvídat a mohou trvat až několik hodin, není žalobkyně schopna běžně telefonovat, protože žalobkyně nemohla použít mobilní telefon k okamžitému informování nadřízeného. Žalobkyně tedy musela být v zájmu svého zdraví okamžitě převezena ke svému lékaři, paní MUDr. M. C., která jí dlouhodobě ošetřuje, stav žalobkyně je jí dobře znám a z tohoto důvodu je vždy připravena ji pomoci třeba i mimo své ordinací hodiny. Tuto lékařku byla žalobkyně nucena navštívit i následující den pro opakující se zdravotní komplikace a opětovný výskyt ataku Ménirové choroby, který si již vyžádal její uznání dočasně práce neschopnou. Protože žalobkyni postihla náhlá zdravotní indispozice, tak nebyla povinna žádat o čerpání dovolené. Podmínky čerpání dovolené státním zaměstnancem nelze podle názoru žalobkyně zahrnout do výčtu činností, jimiž se v ustanovení § 5 odst. 1 zákona o státní službě vymezuje pojem služba. Žalobkyně svou nepředvídanou nepřítomností na pracovišti ani neohrozila, ani

nenarušila výkon státní služby. Nemohla tedy porušit služební kázeň. Pokud žalobkyně ve svém výkazu mzdových nároků stanovila dobu 4 hodin, po kterou trvalo její ošetření a následná rekonvalescence jako čerpání dovolené, pak žalovaná mohla tuto nesrovnalost opravit tak, že by v souladu s podklady, které jí žalobkyně předložila a informacemi, které jí sdělila, považovala tuto dobu za osobní překážku na straně žalobkyně z důvodu jejího ošetření. V žádném případě neopustila žalobkyně své pracoviště svévolně se záměrem vyhnout se plnění svých služebních povinností. Do 2. 9. 2019 jí její představený ani nikdo z jejích kolegů nepřítomnost na pracovišti dne 15. 8. 2019 nevytkl, ani si nevyžádal její následnou přítomnost na pracovišti či jinou její součinnost v zájmu náležitého výkonu služby. Postup při vyhodnocení výkazu mzdových nároků žalobkyně byl nepochopitelný, neboť žalobkyni nebyla uznána překážka na její straně spočívající v lékařském ošetření, když doba 4 hodin strávených návštěvou u lékaře byla žalovaným přeškrtnuta, zato údaj o době 4 hodin, který žalobkyně vykazala jako dovolenou, zůstal nedotčen. V naprostém rozporu se skutečným stavem pak ve výplatním lístku žalobkyně za období srpna 2019 bylo evidováno v rubrice pracovní fond 4 hodiny neplaceného volna, o které však žalobkyně vůbec nežádala.

6. Žalobkyně zdůraznila, že při dodatečném vystavení své žádosti o čerpání dovolené jednala v dobré víře, že tento postup odpovídá praxi zavedené u Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje, kde se o její Ménierově chorobě dlouhodobě vědělo a pokud ji postihl záchvat, řešila se její nepřítomnost na pracovišti stejným způsobem, tj. dodatečným schválením čerpání dovolené.
7. Žalovaný v předmětné výtce nespecifikuje, jaké konkrétní služební povinnosti měla žalobkyně porušit. Samotná žádost státního zaměstnance o čerpání dovolené a její vlastní čerpání nepředstavuje plnění služby. V předmětné výtce ani není uvedeno, zda žalobkyně svou náhlou nepřítomností na pracovišti ohrozila výkon služby své nebo některých jiných zaměstnanců, kteří by byli závislí na výsledku práce žalobkyně. Žalobkyně opakovaně zdůrazňuje, že své pracoviště opustila pouze z důvodu vyhledání zdravotní péče a rekonvalescence do následujícího pracovního dne.
8. Vzhledem k tomu, že žalobkyně svou nepřítomností na pracovišti žalované dne 15. 8. 2019, způsobenou jejím náhlým onemocněním Ménierovou chorobou, ani předložením svého výkazu mzdových nároků neporušila své služební povinnosti, požádala svým podáním ze dne 9. 9. 2019, aby předmětná výtka byla odstraněna z jejího osobního spisu. Ke dni podání této žaloby jí však nebylo vyhověno.

Vyjádření žalovaného

9. K žalobě se vyjádřil žalovaný jednak podáním ze dne 18. 12. 2019, jednak ze dne 14. 2. 2020. Ve dříve uvedeném podání žalovaný sdělil, že podle svého názoru není dána jeho pasivní legitimace v probíhajícím řízení, neboť do práv žalobkyně mohlo být zasaženo až postupem státního tajemníka v ministerstvu zdravotnictví jako nadřízeného služebního orgánu, který rozhodoval o stížnosti žalobkyně proti udělené výtce, přičemž stížnost shledal nedůvodnou. Pokud by soud dospěl k závěru, že pasivně legitimován nemůže být státní tajemník v ministerstvu zdravotnictví, může jím být toliko ředitel Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje, ne sama Krajská hygienická stanice Plzeňského kraje.

10. Žalovaný uvedl, že i nadále trvá na udělení výtky, neboť došlo k porušení služební kázně ze strany žalobkyně; ostatně důvodnost výtky potvrdil také státní tajemník v Ministerstvu zdravotnictví. Pokud žalobkyně tvrdí, že byla na svých právech předmětnou výtkou zkrácena tím, že zasahuje do jejího práva na zachování osobní cti, dobré pověsti a jména, považuje tento argument žalovaný za zcela účelový. Za spekulativní považuje také argumentaci žalobkyně, že předmětná výtka může komplikovat její působení v Krajské hygienické stanici Plzeňského kraje a může sloužit jako přítěžující okolnost v případném kárném řízení. Jakékoliv kárné řízení v jakémkoli služebním úřadě vede kolektivní orgán, tj. nezávislá kárná komise, která je z povahy věci nezávislá na rozhodování služebního orgánu. Pokud žalobkyně namítá možnou šikanu kvůli udělení výtky, je toto opět spekulativní a ničím nepodložené tvrzení a žalobkyně ani neuvádí jakékoliv důkazy.
11. Dále žalovaný poukázal na právní úpravu čerpání dovolené státních zaměstnanců. Dle § 103 odst. 1 zákona o státní službě se dovolená státních zaměstnanců řídí § 211 písm. a) a b) a § 212 až 223 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Podle § 103 odst. 2 zákona o státní službě platí, že čerpání dovolené a dodatkové dovolené nařizuje písemně služební orgán. Podle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě je státní zaměstnanec povinen dodržovat služební kázeň, přičemž služební kázní se dle § 87 zákona o státní službě rozumí řádné plnění povinností státního zaměstnance vyplývajících mu z právních předpisů, které se vztahují ke službě v jím vykonávaném oboru služby, ze služebních předpisů a příkazů.
12. Dovolená představuje nepřevoditelné osobní právo státního zaměstnance, který práci koná ve služebním poměru na dlouhodobý odpočinek v kalendářním roce a jejím účelem je zajistit poskytnutí minimálního volna k reprodukci pracovní síly státního zaměstnance. Toto právo státního zaměstnance je nepopiratelné a žalovaný, který výtku udělil, ani toto právo nijak nezpochybnil. Meritem věci je ovšem způsob, jakým k čerpání této dovolené došlo. Pokud žalobkyně uvádí, že nekonala v rozporu se zákonem o státní službě, není toto tvrzení pravdivé. Zákon o státní službě ve svém ustanovení § 103 odst. 2 jasně stanoví způsob čerpání dovolené, kterou nařizuje písemně služební orgán. Pokud státní zaměstnanec sám rozhodne o tom, že dovolenou čerpá a bez schválení služebního orgánu službu nekoná, jedná se o kárné provinění (viz např. Pichrt, J. a kol. Zákon o státní službě. Komentář. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015, s. 984.). Žalobkyně byla v souvislosti s chorobou, kterou dle jejího sdělení údajně trpí indisponována a byla nucena vyhledat lékařskou pomoc, tedy odejít z pracoviště bez souhlasu neprodleně s tím, že na den 15. srpna 2019 - po lékařském ošetření - čerpala po zbytek služební doby dovolenou. Jak vyplývá ze spisové dokumentace, další den, tj. 16. srpna 2019, se ovšem na pracoviště žalobkyně řádně dostavila a službu vykonávala po dobu 4 hodin, než ji postihl další záchvat, na základě něhož byla uznána pracovně neschopnou. Pokud tedy vykonávala dne 16. srpna 2019 službu, nehledě na počet hodin, měla povinnost oznámit služebnímu orgánu, že na část předchozího dne chce uplatnit dovolenou a nic jí nebránilo požádat služební orgán o schválení tohoto kroku, neboť jak je uvedeno výše, služební orgán je kompetentní osobou, která dovolenou svých podřízených státních zaměstnanců schvaluje. To zejména za situace, kdy měla žalobkyně požádat o schválení dovolené, kterou již fakticky čerpala, tedy ex post. Jen takovýmto způsobem mohla a měla napravit závadný stav. Povinnost napravit osobou vyvolaný protiprávní stav je ostatně běžným právním principem, prolínající se celým právním řádem. Pokud celou situaci vyřešila bez dalšího pouze předložením formuláře o povolení dovolené a výkazu mzdových nároků až dne 27. srpna 2019, jedná se o pochybení, které nepochybně jde k tíži žalobkyně, a to i

při argumentu, že dle spisové dokumentace od 16. - 26. srpna 2019 byla v pracovní neschopnosti, neboť jak bylo uvedeno výše, dne 16. srpna 2019 polovinu služební doby odpracovala, což bylo samotnou žalobkyni doloženo pracovním výkazem. Pokud žalobkyně argumentuje ve své stížnosti a i v žalobě samé obvyklostí takového postupu, který se při řešení její situace údajně uplatňoval v minulosti několikrát, nelze se s tímto argumentem ztotožnit. Stejně tento postup vyhodnotil i státní tajemník v Ministerstvu zdravotnictví, neboť nesprávný postup, byť je uplatňován pravidelně, je stále nesprávným postupem a četnost a obvyklost na tom nic nezmění. Pro úplnost se pouze doplňuje, že nikdo nežádal po státní zaměstnankyni, aby činila cokoli nad rámec běžné a slušné komunikace se svým zaměstnavatelem tak, aby bylo najisto postaveno, kdy je a není v práci, resp. kdy koná službu a kdy nikoli. Žalobkyně zastává u v Krajské hygienické stanici Plzeňského kraje relativně vysokou a odpovědnou vedoucí pozici a není tedy myslitelné, aby její přítomnost či nepřítomnost na pracovišti byla řešena tímto způsobem.

13. Kromě toho žalobkyni nic nebránilo i po ukončení své pracovní neschopnosti kontaktovat jakýmkoli způsobem služební orgán a věc vyřešit nekonfliktním způsobem. Nadto výtka samotná, je ve své podstatě nejmírnější možný postih a služební orgán tak jejím udělením pouze upozornil žalobkyni na nutnost vyvarovat se podobných situací pro futuro. Žalovaný nepřistoupil k jakémukoli dalšímu postihu a shledává udělenou výtku jako zcela adekvátní opatření.
14. V posléze zmíněném vyjádření ze dne 14. 2. 2020 pak žalovaný uvedl, že výtka byla žalobkyni udělena nikoli formou rozhodnutí, ale pouze běžnou písemnou formou, jak plyne z § 88 odst. 3 zákona o státní službě, žaloba tedy nemůže směřovat proti rozhodnutí; žaloba dle žalovaného směřuje proti úkonu, který není rozhodnutím ani jemu podobným právním aktem, a to jak po formální, tak ani po materiální stránce. Konečně žalovaný poukázal na vyřízení stížnosti podané žalobkyní proti udělené výtce státním tajemníkem v ministerstvu zdravotnictví.

Posouzení věci krajským soudem

15. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
16. Dne 24. 6. 2020 se ve věci konalo před Krajským soudem v Plzni jednání. V jeho rámci žalobkyně setrvala na svém návrhu na zrušení rozhodnutí, kterým jí byla udělena výtka, pokud jde o důvody svého návrhu, odkázala na žalobu. Žalovaný zopakoval svůj názor, že není ve věci pasivně legitimovaný. Pro případ, že by soud jeho pasivní legitimaci přesto shledal, uvedl, že se ztotožnil s názorem svého předchůdce, že výtka uložená žalobkyni byla adekvátní reakcí na porušení služební kázně, kterého se žalobkyně dopustila. Navrhl proto, aby soud podanou žalobu zamítl.

a) obsah správního spisu

17. Písemnou výtkou ve smyslu § 88 odst. 3 zákona o státní službě ze dne 2. 9. 2019, č. j. KHSPL-21859/2019, vytkl žalovaný žalobkyni neomluvenou nepřítomnost na pracovišti dne 15. 8. 2019 v rozsahu 4 hodin. Z žalobkyní dne 27. 8. 2019 předloženého výkazu mzdových nároků podle žalovaného vyplynulo, že žalobkyně dne 15. 8. 2019 ze zaměstnání odešla v 6.20 hodin, aby navštívila ordinaci své praktické lékařky MUDr. M. C. ve T. u P., odkud se již do zaměstnání toho dne nevrátila. K výkazu mzdových nároků předložila formulář dovolenky, jímž žádá o dovolenou na zotavenou za kalendářní rok 2019 od 15. 8. 2019 do 15. 8. 2019 včetně, tj. ½ pracovního dne. Další údaje však na formuláři vyplněny nejsou, a to včetně kolonky „schválil, datum, podpis vedoucího útvaru“. Žalovaný dále ve výtce uvedl, že na oblast dovolené a dodatkové dovolené dopadá § 103 zákona o státní službě, přičemž dle § 103 odst. 2 zákona o státní službě platí, že čerpání dovolené a dodatkové dovolené nařizuje písemně služební orgán. Z toho je podle žalovaného zřejmé, že státní zaměstnanec musí před nástupem dovolené písemně požádat služební orgán o možnost čerpání dovolené a služební orgán musí také její čerpání písemně nařídit. Tím, že žalobkyně o možnost čerpat dovolenou dne 15. 8. 2019 v rozsahu poloviny pracovní směny nepožádala, došlo dle žalovaného z její strany k porušení § 103 zákona o státní službě. Žalovaný dodal, že ex post vyplnění dovolenky lze akceptovat pouze ve zcela výjimečných a ojedinělých případech, např. pokud zaměstnanec řeší nějakou náhlou a nečekanou událost, když z logiky věci není možné vypsát dovolenku předem. V takovém případě je však povinen bezodkladně o tomto zaměstnavatele informovat, což žalovaná mohla učinit prostřednictvím služebního mobilního telefonu, který je k dispozici nepřetržitě z důvodu dosažitelnosti. Projednáváný případ ale dle žalovaného nenaplnňuje znaky takovéto výjimečné a náhlé situace. Z výkazu mzdových nároků totiž dle žalovaného vyplývá, že žalobkyně byla dne 16. 8. 2019 v zaměstnání přítomna od 7.30 hodin do 13.00 hodin, přičemž měla odpracovat 5 hodin a fond pracovní doby doplnit o 3 hodiny pracovní neschopnosti. S poukazem na to, že pracovní neschopnost vzniká dnem vystavení rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, tj. v daném případě dne 16. 8. 2019, konstatoval žalovaný, že zdravotní stav žalobkyně nebyl dne 15. 8. 2019 natolik vážný, aby nebyla schopna požádat o dovolenou v rozsahu poloviny pracovní směny. Protože jako zaměstnanec neplnila ve sjednané služební době své služební povinnosti vyplývající ze služebního poměru z důvodu nepřítomnosti na služebním působišti, a tato nepřítomnost nebyla způsobena řádným čerpáním dovolené, neboť tu ji žalobce jako služební orgán neschválil, posoudil jednání žalobkyně jako neomluvenou nepřítomnost na pracovišti, což je porušením povinnosti státního zaměstnance dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě, který státnímu zaměstnanci ukládá dodržovat služební kázeň, již definuje § 87 zákona o státní službě jako „řádné plnění povinností státního zaměstnance vyplývajících mu z právních předpisů, které se vztahují ke službě v jím vykonávaném oboru služby, ze služebních předpisů a z příkazů.“
18. Výtka byla žalobkyni doručena dne 2. 9. 2019. Žalobkyně proti ní dne 10. 9. 2019 brojila podáním označeným jako námitky zaměstnankyně k výtce dle § 88 odst. 3 zákona o státní službě. Uvedla, že ji dne 15. 8. 2019 v ranních hodinách postihl záchvat Ménierovy choroby, kterou trpí již deset let. Ten se projevoval silnou nevolností a závratěmi, které jí ztěžovaly chůzi i sed a byly doprovázeny zvracením a rozostřením zraku ústícím v neschopnost zaostřit jakýkoli text včetně textu na mobilním telefonu. Žalobkyně proto musela být okamžitě převezena ke své lékařce, které je s jejím zdravotním stavem obeznámena. Nepříznivý zdravotní stav žalobkyně dokresluje skutečnost, že

následujícího dne byla pro opakující se zdravotní komplikace a opětovný výskyt ataky Ménierovy choroby uznána za práce neschopnou. Žalobkyni nelze klást k tíži, že i přes vyskytující se zdravotní komplikace měla snahu státní službu vykonávat řádně a dne 16. 8. 2019 se na služební působiště dostavila, avšak její zdravotní stav nebyl stabilní, záchvat jí postihl natolik, že již musela být uznána za práce neschopnou. Není její vinou, že se tak stalo až po odpracování 5,5 hodin dne 16. 8. 2019. Dále žalobkyně poukázala na to, že se o jejím onemocnění na pracovišti dlouhodobě ví a vždy, když ji takový záchvat postihl, řešilo se to stejným způsobem, který žalobkyně zvolila i nyní, vzhledem k tomu, že žalobkyně volí čerpání řádné dovolené, jedná se i o postup výhodnější pro úřad. V souvislosti se svým ošetřením má právo na poskytnutí pracovního volna s náhradou platu, neboť jde ve smyslu § 104 zákona o státní službě ve spojení s § 199 zákoníku práce o důležitou osobní překážku na straně státního zaměstnance. Udělení výtky vnímá žalobkyně jako nepřiměřený až šikanózní postup zaměstnavatele.

19. Námitka byla žalovaným vyhodnocena jako stížnost ve smyslu § 157 zákona o státní službě a předložena státnímu tajemníkovi v Ministerstvu zdravotnictví, který o ní uzavřel vyřízení stížnosti ze dne 26. 9. 2019 jako nedůvodnou. Poukázal na to, že zákon o státní službě stanoví v § 103 odst. 2 způsob čerpání dovolené, kterou písemně nařizuje služební orgán. Jedná se o kárné provinění, pokud státní zaměstnanec sám rozhodne o tom, že dovolenou čerpá a bez schválení služebního orgánu službu nekoná. Státní tajemník v ministerstvu zdravotnictví sice akceptoval možnou indispozici žalobkyně dne 15. 8. 2019, pro kterou musela bezodkladně opustit své pracoviště, pokud se však dne 16. 8. 2019 znovu dostavila do zaměstnání a vykonávala službu 4 hodiny, než ji postihl nový záchvat nemoci, měla povinnost oznámit čerpání dovolené služebnímu orgánu a požádat jej o schválení. To byl jediný způsob, kterým bylo možno napravit závadný stav spočívající v čerpání dovolené bez předchozího písemného nařízení. Pokud situaci vyřešila až předložením formuláře o povolení dovolené a výkazu mzdových nároků až dne 27. 8. 2019 bez jakékoli předchozí snahy, jedná se o pochybení, které jde k tíži žalobkyně.

b) podmínky řízení

20. Soud se nejprve zabýval otázkou podmínek řízení. Učinil tak na základě § 103 zákona č. 99/1963, občanského soudního řádu (o. s. ř.) za použití § 64 s. ř. s. Mezi podmínky řízení patří mj. i způsobilý návrh na zahájení řízení a vymezení účastníků řízení. Podle § 2 s. ř. s. platí: *„Ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.“* Prostředky, kterými je možno ochranu poskytovanou veřejným subjektivním právům osob v soudním řízení správním realizovat, upravuje § 4 s. ř. s. prostřednictvím žalobních typů, které obsahují i vlastní úpravu procesního účastenství. V projednávané věci tak bylo nejprve nutno zodpovědět otázku právní povahy výtky ve smyslu § 88 odst. 3 zákona o státní službě a stanovit, zda je možno proti ní brojit nějakým prostředkem ochrany v rámci soudního řízení správního, popřípadě kterým. Teprve na základě této úvahy pak bylo možno stanovit okruh účastníků řízení.

právní povaha výtky

21. Nejdříve se soud zabýval právní povahou žalobou napadené výtky, neboť jde o východisko, od něhož se musejí odvíjet odpovědi na všechny další otázky týkající se rozhodování o splnění podmínek řízení v projednávané věci.
22. Výtka je upravena v § 88 zákona o státní službě, který je nadepsán „*Kárné provinění*“, který ve svých třech odstavcích upravuje jednak definici kárného provinění, když v odstavci prvním stanoví: „*Zaviněné porušení služební kázně je kárným proviněním.*“; v odstavci druhém pak zakotvuje odpovědnost státního zaměstnance za kárné provinění: „*Státní zaměstnanec odpovídá za kárné provinění. Za kárné provinění neodpovídá náměstek pro státní službu a státní tajemník.*“ Právní úprava výtky je pak zakotvena v odstavci třetím: „*Drobné nedostatky ve službě může představený nebo služební orgán vyřídit tak, že je státnímu zaměstnanci ústně nebo písemně vytkne. Písemná výtka se založí do osobního spisu státního zaměstnance na dobu 1 roku; po uplynutí této doby se z osobního spisu státního zaměstnance vyřadí.*“ Ustanovení § 88 odst. 3 zákona o státní službě nebylo za celou dobu účinnosti tohoto zákona nikdy novelizováno.
23. Z citovaného lze dovodit, že výtka je upravena jako prostředek reakce představeného nebo služebního orgánu na poklesky státního zaměstnance ve službě, které nebudou materiálně dosahovat intenzity kárného provinění. Výtka tedy již proto není kárným opatřením, což potvrzuje ze systematického pohledu i § 89 odst. 2 zákona o státní službě, který enumerativně druhy kárných opatření vypočítává, přičemž výtku nezmiňuje. V tomto směru vystupuje do popředí nižší formálnost výtky, které nepředchází formalizované správní řízení, z toho důvodu může výtka sloužit jako efektivní reakce představeného nebo služebního orgánu k usměrnění činnosti státního zaměstnance, což zvyšuje její individuálně preventivní funkci. Rubem tohoto líce jsou ovšem její nižší omezené účinky, z jejichž pohledu je na základě shora uvedené citace § 88 odst. 3 zákona o státní službě možno rozlišit mezi ústní výtkou, jejíž právní následky jsou skutečně omezeny zásadně jen na interpersonální působení mezi představeným či služebním orgánem, a výtkou písemnou, která se na dobu jednoho roku zakládá do osobního spisu státního zaměstnance a po tuto dobu z ní tedy mohou státnímu zaměstnanci plynout další negativní právní následky, například k ní může být přihlédnuto v případném kárném řízení (dle § 89 odst. 3 zákona o státní službě se při určení druhu kárného opatření přihlédne mj. k dosavadnímu přístupu státního zaměstnance k dodržování služební kázně).
24. Soud na základě těchto úvah dospěl k závěru, že na výtku upravenou zákonem o státní službě dlužno pohlížet analogicky jako na výtku upravenou v právních předpisech týkajících se výkonu některých právních povolání (např. dle § 88a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, dle § 30 odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, § 47 zákona č. 358/1992 Sb., notářského řádu či § 7a zákona č. 120/2001 Sb., exekučního řádu). Zohlednil přitom závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41. V něm Nejvyšší správní soud charakterizoval výtku upravenou těmito předpisy a abstrahoval jejich společné rysy. Není přitom pochyb, že rovněž výtka ukládaná podle zákona o státní službě má veřejnoprávní povahu, není kárným opatřením, jedná se o reakci na drobnější pochybení, která nevyžadují formalizovanou reakci zahájením kárného řízení, může k ní být přihlíženo jako k přitěžující okolnosti, jež zakládá překážku ne bis in idem ve vztahu k jednání, za něž byla výtka uložena.

25. Tato podobnost institutů výtky je důležitá z hlediska posouzení možnosti přezkoumatelnosti udělené výtky ve správním soudnictví, a to nejen z pohledu, zda vůbec přezkoumatelná je, ale rovněž v jakém typu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl v citovaném usnesení svého rozšířeného senátu k závěru, že výtka je přezkoumatelná v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Soud po analýze úpravy výtky dle zákona o státní službě nevidí žádný důvod se v případě v případě výtky dle zákona o státní službě od uvedeného názoru odchýlit, neboť, jak už shora popsali, právní úprava výtky obsažená v zákoně o státní službě je analogická právním úpravám výtky dle předpisů upravujících výkon některých právních povolání; jde o nástroj obdobně koncipovaný vycházejících z obdobných příčin a mající obdobné právní následky. Proto i v projednávaném případě soud dospěl k závěru, že i výtka uložená státnímu zaměstnanci dle § 88 odst. 3 zákona o státní službě je ve správním soudnictví přezkoumatelná prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. Výtka udělená dle zákona o státní službě je totiž také vydána správním orgánem (totiž představeným nebo služebním orgánem), zasahuje do právní sféry státního zaměstnance, je vydána v oblasti veřejné správy a jsou jí dotčena veřejná subjektivní práva fyzických osob.

existence řádného opravného prostředku proti výtce udělené dle služebního zákona

26. Jedním ze základních atributů soudní ochrany veřejných subjektivních práv v rámci soudního řízení správního je její subsidiarita. Ta je obecně vyjádřena již v § 5 s. ř. s., podle něhož platí: „Nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon.“ Na úrovni řízení o žalobě proti rozhodnutí pak § 68 písm. a) s. ř. s. stanoví jako podmínku pro nepřipustnost žaloby to, že žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon.
27. Řádným opravným prostředkem se obecně vzato rozumí takový opravný prostředek, jímž je možno napadnout nepravomocné rozhodnutí a který je v dispozici žalující osoby. Soud však zjistil, že zákon o státní službě žádný opravný prostředek proti udělené výtce neupravuje. I v tomto směru je tedy právní úprava výtky dle zákona o státní službě podobná úpravě výtky v právních předpisech regulujících výkon některých právních povolání.
28. Absence řádného opravného prostředku směřujícího proti výtce přitom sleduje i právní povahu výtky, jak byla shora podána. Má-li být výtka efektivním a flexibilním nástrojem reakce na materiálně méně závažná pochybení státního zaměstnance, která nevyžadují zahájení kárného řízení, pak by existence řádného opravného prostředku tento smysl popírala. Ztěžovala by pak nástup individuálně preventivního účinku a fakticky by stírala rozdíl mezi kárným řízením a udělením výtky.
29. Soud nepřehlédl, že v projednávané věci žalobkyně brojila proti jí udělené výtce stížností. Podle § 157 odst. 1 zákona o státní službě: „Státní zaměstnanec může podat ve věcech výkonu služby a ve věcech služebního poměru, s výjimkou věcí podle § 159 odst. 2 písm. j), písemnou stížnost služebnímu orgánu.“ Dle přesvědčení soudu však není možno takovou stížnost považovat za řádný opravný prostředek směřující proti uložené výtce. Stížnost představuje obecný institut podání státního zaměstnance směřující služebnímu orgánu, který se týká věcí výkonu služby a věcí služebního poměru. Zákon tedy nestanoví, že

jejím prostřednictvím by mělo dojít k přezkumu udělené výtky. To pochopitelně neznamená, že státní zaměstnanec nemůže v konkrétním případě podat stížnost týkající se jemu udělené výtky, jak to ostatně učinila žalobkyně. Tato skutečnost však ještě sama o sobě ze stížnosti nevytváří opravný prostředek směřující proti výtce. Právní úprava stížnosti neobsahuje žádné postupy ani hlediska, jimiž by měla být výtky přezkoumávány, neobsahuje stanovení lhůty, v němž by mohla být výtky přezkoumávány, ani způsoby, jimiž by měla být stížnost směřující proti výtce vyřízena. Zásadně v tomto směru není ani možno použít subsidiární pravidla obsažená ve správním řádu, neboť na výtku lze – ve shodě s názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsaženého v již citovaném usnesení ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41 – použít toliko ustanovení o základních zásadách činnosti správních orgánů obsažená v § 2 - § 8 správního řádu. Z toho důvodu nelze o stížnosti dle § 157 zákona o státní službě uvažovat jako o řádném opravném prostředku ve smyslu § 5 s. ř. s. směřujícím proti výtce. Vyčerpání stížnosti tedy není možno považovat za podmínku přípustnosti žaloby proti výtce dle zákona o státní službě.

osoba žalovaného

30. Je-li vyřešena otázka, zda je možno výtku dle zákona o státní službě podrobit soudnímu přezkumu v rámci s. ř. s. a v rámci jakého řízení, stejně jako otázka, zda je proti výtce dle zákona o státní službě přípustný řádný opravný prostředek, který by bylo z hlediska naplnění zásady subsidiarity před podáním žaloby vyčerpáno, je možno přistoupit k řešení otázky účastníků řízení, resp. žalovaného. I o ní byl mezi účastníky řízení spor, neboť žalovaný namítal, že by žalovaným měl být nikoli on, ale státní tajemník v ministerstvu zdravotnictví, neboť to byl on, kdo rozhodoval o stížnosti žalobkyně proti udělené výtce.
31. Podle § 69 s. ř. s. v řízení o žalobě proti rozhodnutí platí, že žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Z toho plyne, že osoba žalovaného je určena zákonem a není v dispozici žalobce. Ten vymezuje předmět řízení toliko napadeným rozhodnutím, přičemž žalovaným bude ten správní orgán, který ve věci rozhodl. Jinak řečeno, je věcí soudu, aby jednal s tím, komu postavení žalovaného náleží, a to bez ohledu na to, jak o této otázce soudí žalobce (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2004, č. j. 3 Ads 11/2004-84).
32. Sluší se poznamenat, že v projednávané věci byla nejprve jako žalovaná označena Krajská hygienická stanice Plzeňského kraje. Soud se však, veden shora uvedenými závěry, zabýval předmětnou otázkou a dospěl k závěru, že žalovaným má být ředitel Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje. Je tomu tak proto, že právě on je dle § 10 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě služebním orgánem vůči státním zaměstnancům zařazeným v Krajské hygienické stanici Plzeňského kraje. Dle § 10 odst. 2 zákona o státní službě je to služební orgán, kdo jedná a rozhoduje ve věcech služebního poměru, rozhoduje tedy i o udělení výtky podle § 88 odst. 3 zákona o státní službě. Z toho důvodu soud, přestože prvotní vyjádření ve věci podal též ředitel Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje, na svůj závěr ohledně osoby žalovaného účastníky upozornil a dal jim možnost se znovu vyjádřit. Žalovaný této možnosti využil a vyjádřil své přesvědčení, že žalovaným by měl být státní tajemník v ministerstvu zdravotnictví, neboť ten rozhodoval o stížnosti žalobkyně směřující proti udělené výtce. Tento názor je však,

jak už soud shora uvedl, nesprávný, neboť proti výtce není možno brojít řádným opravným prostředkem. Samotná skutečnost, že státní tajemník v ministerstvu zdravotnictví o podané stížnosti žalobkyně rozhodl, na věci nic nemění, neboť správní orgány nemohou svou činností měnit pasivní legitimaci v soudním řízení správním; jiná situace by pochopitelně panovala v situaci, kdyby se žalobkyně rozhodla brojít právě proti způsobu, kterým byla vyřízena její stížnost. Tak tomu však nebylo. Žaloba míří celým svým obsahem na výtku, která jí byla udělena ředitelem Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje, a proto musí být v daném případě žalovaným právě ředitel Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje.

c) meritum věci

33. Žaloba není důvodná.

34. Žalobkyně uvedla, že žalovaný postupoval při uložení výtky v rozporu se zákonem, když podle jejího názoru nebyly v projednávané věci splněny podmínky shora citovaného § 88 odst. 3 zákona o státní službě. Tento svůj závěr žalobkyně vyvozuje z celkem pěti důvodů, z nichž ovšem ani jednomu není možno přisvědčit.

35. Nejprve žalobkyně po rekapitulaci skutkového průběhu věci, který nebyl ostatně žalovaným zpochybněn, a proto soud zamítl návrh žalobkyně na svědecký výslech její ošetřující lékařky MUDr. M. C. (nikdo zdravotní stav žalobkyně, jeho projevy a příznaky Menièrovy choroby nezpochybnil), uvedla, že jestliže ji postihla náhlá zdravotní indispozice, nebyla povinna žádat o čerpání dovolené. Podmínky čerpání dovolené nelze podle jejího názoru zahrnout do výčtu činností, jimiž se vymezuje pojem služba v § 5 odst. 1 zákona o státní službě.

36. K tomuto žalobnímu bodu je nutno uvést, že žalobkyně má pravdu potud, že nebylo její povinností v daném případě žádat o čerpání dovolené. Skutečností však je, že sama žalobkyně tak učinila, když ke svému výkazu mzdových nároků za měsíc srpen 2019 tiskopis dovolenky bez vyplněného souhlasu služebního orgánu připojila. Tím nepochybně konkludentně o dovolenou na půl pracovního dne 15. 8. 2019 požádala. Podle § 103 odst. 2 zákona o státní službě platí: „Čerpání dovolené a dodatkové dovolené nařizuje písemně služební orgán.“ Z rekapitulovaného skutkového stavu proto nelze dovodit jinak, než že žalobkyně skutečně nebyla přinejmenším polovinu pracovní doby dne 15. 8. 2019 přítomna v zaměstnání, aniž by tohoto dne měla dovolenou, ačkoli adekvátní část pracovní doby v předmětném výkazu jako dovolenou vykazala, aniž by ji měla nařízenou služebním orgánem.

37. Odkaz žalobkyně na § 5 odst. 1 zákona o státní službě je v tomto směru mylný. Žalobkyně byla postižena výtkou, kterou je sice dle § 88 odst. 3 zákona o státní službě možno uložit skutečně za drobné nedostatky ve službě. Tou se však pochopitelně nemohou rozumět prvky služby, které jsou stanoveny § 5 odst. 1 zákona o státní službě, ale zachovávaní služební kázně při plnění služebních úkolů ve smyslu § 87. Podle něj platí: „Služební kázní se rozumí řádné plnění povinností státního zaměstnance vyplývajících mu z právních předpisů, které se vztahují ke službě v jím vykonávaném oboru služby, ze služebních předpisů a z příkazů.“ Služební kázeň je státní zaměstnanec povinen zachovávat dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě. Z toho je evidentní, že zachování zákonných povinností při čerpání dovolené nepochybně patří mezi povinnosti státního

zaměstnance, sotva lze dovodit opak. Právě za porušení těchto povinností byla žalobkyně uloženu výtkou postížena. Předpokladem udělení výtky pak není to, že v důsledku porušení služebních povinností státním zaměstnancem došlo k ohrožení či narušení výkonu státní služby. Taková podmínka součástí hypotézy citovaného § 88 odst. 3 zákona o státní službě není; nad rámec toho soud konstatuje, že došlo-li by skutečně k ohrožení, tím spíše již narušení výkonu státní služby, bylo by nepochybně na místě spíše uvažovat o zahájení kárného řízení ve smyslu § 94 a násl. zákona o státní službě, nikoli věc vyřešit výtkou.

38. Žalobkyni nelze přisvědčit ani v názoru, že pokud žalovaná vymezila dobu 4 pracovních hodin dne 15. 8. 2019 jako dobu čerpání dovolené, mohl žalovaný tuto nesrovnalost napravit tak, že by tuto dobu na základě skutkových okolností případu napravit tak, že by tuto dobu považoval za osobní překážku ve službě na straně žalobkyně. Podstatné v projednávané věci je to, že žalobkyně bez dalšího až na konci kalendářního měsíce v souvislosti s odevzdáním výkazu svých mzdových nároků stanovenou dobu sama vykáza jako dovolenou, aniž by ji měla řádně a v souladu se zákonem nařízenou svým služebním orgánem. Tím sama svým vlastním jednáním pomyslně vymezila hřiště, v jehož rámci se nyní celý případ dále odehrává. Bylo totiž především na žalobkyni, aby buď respektovala zákonné podmínky čerpání dovolené, nebo jednáním s příslušným služebním orgánem situaci vysvětlila a pokusila se najít jiné odpovídající řešení. Místo toho žalobkyně na jakékoli jednání se služebním orgánem rezignovala a spokojila se s odkazem na údajnou zavedenou praxi s tím, že její „zpětná“ žádost o nařízení dovolené bude služebním orgánem respektována a schválena. Žalobkyni přitom není ani ze strany žalovaného kladeno za vinu, že opustila své pracoviště *„svévolně a se záměrem vyhnout se plnění svých služebních povinností“*, jak je uvedeno v žalobě. Je zcela zřejmé, že žalobkyni je kladeno za vinu nedodržení jejích právních povinností souvisejících s čerpáním dovolené.
39. Uvádí-li žalobkyně, že žalovaný „nepochopitelně“ neuznal při hodnocení jejího výkazu mzdových nároků překážku na straně žalobkyně spočívající v lékařském ošetření, když dobu 4 strávených hodin návštěvou lékaře přeškrtl, zato údaj o 4 hodinách, které žalobkyně vykáza jako dovolenou, zůstal nedotčen, má žalobkyně pravdu v tom, že žalovaný skutečně při vyznačení neomluvené absence žalobkyně pochybil a ve výkazu mzdových nároků přeškrtl nesprávný údaj. Nelze však přehlédnout, že z kontextu věci je zcela jasné, jaký údaj měl žalovaný na mysli, ostatně v den 15. 8. 2019 žalobkyně vykáza ke své absenci dva údaje shodné délky 4 pracovních hodin, tj. návštěvu lékaře a dovolenou. Oba údaje jsou tak shodné i co do své délky. Jedná se tu tedy o zjevné pochybení žalovaného, které nemá na zákonnost jeho postupu žádný vliv. Totéž pak patří tím spíše uvést ohledně pochybností o údajích obsažených na výplatním lístku žalobkyně za měsíc srpen 2019, kde je doba 4 hodin vykázána jako neplacené volno. Ani toto není pochybením, které by mohlo založit pochybnosti o zákonnosti výtky.
40. Soud nesouhlasí ani s odkazem žalobkyně na její údajnou dobrou víru při dodatečném vystavení své žádosti o čerpání dovolené. Shora citované ustanovení § 103 odst. 2 zákona o státní službě, které vyžaduje, aby dovolená byla služebním orgánem nařízena, je zcela jasné. Žalobkyně tento postup nesporně nedodržela, když o dovolenou požádala až zpětně. Skutečnost, zda na pracovišti žalobkyně existovala nebo neexistovala určitá praxe, není v projednávaném případě rozhodující, proto soud nevyhověl návrhu žalobkyně na svědecký výslech bývalého ředitele Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje, neboť

porušení služební kázně očividně nastalo. Jak se však podává i z vyjádření žalovaného v projednávané věci, žalobkyni podstatně v jeho očích přitížila skutečnost, že svou absenci na pracovišti neřešila ani poté, co se dne 16. 8. 2019 ještě vrátila do zaměstnání. Žalovaný dal najevo pochopení pro onemocnění žalobkyně, správně však poukázal na to, že ještě dne 15. 8. 2019 její praktická lékařka nerozhodla o její pracovní neschopnosti. Uvádí-li sama žalobkyně, že se dne 16. 8. 2019 dostavila na pracoviště, na němž dle svého výkazu mzdových nároků za měsíc srpen 2019 setrvala od 7.30 do 13.00 hodin, kdy musela opět vyhledat pomoc své lékařky, je obtížně vysvětlitelné, proč svou absenci z předcházejícího dne neřešila se žalovaným okamžitě, což nepochybně učinit mohla, když ani sama neuvedla žádný důvod, který jí v tom snad bránil. Za takové situace nezbyvá než uzavřít, že žalobkyně nejenže nerespektovala zákonné podmínky pro čerpání dovolené stanovené zákonem o státní službě, ale svou situaci se nesnažila řádnou a včasnou komunikací se žalovaným vyřešit při nejbližší možné příležitosti, která se jí k tomu naskytla. Tento svůj postup žalobkyně v průběhu celého řízení neobjasnila nijak jinak než odkazem na své spolehnutí se na údajnou dobrou víru, že její postup odpovídá praxi zavedené v Krajské hygienické stanici Plzeňského kraje. Takové vysvětlení však nemůže ze shora uvedených důvodů obstát. Jistě ve vztahu k situaci panující na Krajské hygienické stanici Plzeňského kraje není zcela bez relevance skutečnost, že došlo k odvolání bývalého ředitele, jeho dočasným nahrazením pověřenou osobou zastupováním ředitele (jím byla žalobkyni uložena výtky) a následně jmenováním nového ředitele. Žalobkyni tyto skutečnosti nemohly být neznámé; i proto od ní tím spíše bylo možno očekávat, že se bude na případnou zavedenou praxi při čerpání dovolené spolehat méně.

41. Ani poslední námitka žalobkyně tkívá v tom, že žalovaný nevymezil, jaké konkrétní povinnosti měla žalobkyně porušit, není důvodná. Ve výtce je zcela jasně a srozumitelně a na podkladě rekapitulovaných nesporných skutkových okolností (včetně časového sledu událostí) vysvětleno, jaké pochybení bylo v jednání žalobkyně shledáno. Žalovaný uvedl, že žalobkyně neplnila ve sjednané služební době své služební povinnosti vyplývající ze služebního poměru z důvodu nepřítomnosti na služebním působišti a tato nepřítomnost nebyla způsobena řádným čerpáním dovolené, kterou jí jako služební orgán neschválil, posoudil její jednání jako neomluvenou nepřítomnost na pracovišti. Toto vymezení drobného nedostatku ve službě, jak jej žalovaný kvalifikoval, doprovodil odkazem na § 77 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě stanovící státním zaměstnancům povinnost dodržovat služební kázeň, která je definována v § 87 zákona o státní službě. Podle názoru soudu je vymezení jednání, ve kterém je shledáván drobný nedostatek ve službě, za který byla žalobkyně postižena, řádné, dostatečné a srozumitelné. Není tedy pochybností o tom, za co byla žalobkyni udělena výtky.
42. Ani v této žalobní námitce nemá místo dovolávání se toho, že ve výtce nebylo uvedeno, zda žalobkyně svou náhlou nepřítomností na pracovišti ohrozila výkon služby své nebo některých jiných zaměstnanců Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje. Nic takového jí totiž nebylo kladeno za vinu a netvoří to ani součást hypotézy § 88 odst. 3 zákona o státní službě při vymezení důvodů, za které je možno uložit výtku.

Závěr a náklady řízení

43. Protože soud dospěl k závěru, že všechny žalobní námitky byly nedůvodné, žalobu ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 24. června 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu